

dnia, iż przed złożeniem projektu parcelacyjnego do okręgowego urzędu ziemskiego do zatwierdzenia zgłaszały się o nabycie działki ziemi z nieruchomości ziemskiej, przy której parcelacji utraciły pracę, b) albo w operacie parcelacyjnym lub w aktach okręgowego urzędu ziemskiego okazały się dowody, stwierdzające takie zgłoszenia się, c) albo zostanie ustalone, że osoby te we właściwym terminie zaskarżyły orzeczenie okręgowego urzędu ziemskiego, pomijające ich w wykazie nabywców, o ile zgłosiły we właściwym czasie chęć nabycia ziemi z parcelowanej nieruchomości.

2. Przepisy art. 84 nie stosują się jednak do osób, które, aczkolwiek zgłosiły we właściwym czasie chęć nabycia ziemi, to jednak w następstwie dobrowolnie cofnęły swoje zgłoszenia.

Do działu XI.

Do art. 90.

§ 126. Za zawierane na czas dłuższy ponad lat 6 w rozumieniu art. 90 uznaje się również umowy, zawarte na czas krótszy, niż lat 6 lub bez określonego terminu, jeżeli uzależniają one przedłużenie umowy dzierżawnej od jednostronnej woli dzierżawcy na czas nieograniczony lub też na czas dłuższy ponad lat 6 od dnia zawarcia pierwotnej umowy.

Do art. 91.

§ 127. Ustalenie przewidzianych w cz. 2 art. 10 wyłączeń w przypadku zastosowania do danej nieruchomości postanowienia cz. 1 art. 91 dokonane będzie przez Ministra Reform Rolnych na podstawie opinii każdorazowo w tym celu powołanej komisji, składającej się z przedstawicieli zainteresowanych Ministrów. Komisja ta ustali swoją opinię po wysłuchaniu wniosków rzeczoznawców oraz władz zainteresowanej fundacji lub instytucji naukowej.

Do art. 92.

§ 128. Przy stosowaniu przepisów art. 92 na obszarze obowiązywania ustawy o organizacji ziemskiej włości (Zwód Praw t. IX, dod. specjalny, księga IX) nie mają zastosowania postanowienia art. 273 do 280 włącznie tejże ustawy.

§ 129. Zamiana przewidziana w art. 92 przeprowadza się na podstawie orzeczenia prezesa tego okręgowego urzędu ziemskiego, na którego terenie znajdują się grunty państwowe, podlegające zamianie,—po dokonaniu oszacowania zamienianych obiektów w myśl przepisów art. 68 i 69.

Do art. 93.

§ 130. Uskuteczanie zawiadomień, o których mowa w art. 93, należy do sądu, komornika lub notariusza, powołanego w myśl przepisów dzielnicowych do przeprowadzenia przetargu.

§ 131. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

K. Niezabytowski

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

67.

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości

z dnia 24 stycznia 1927 r.

zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 15 sierpnia 1926 r. w sprawie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą.

Na podstawie ustawy z dnia 2 marca 1923 r. w przedmiocie udzielenia Ministrowi Skarbu upoważnienia do regulowania w drodze rozporządzeń obrotu pieniężnego z krajami zagranicznymi oraz obrotu obcemi walutami (Dz. U. R. P. № 25, poz. 154) w brzmieniu, nadanem jej ustawą z dnia 23 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. № 83, poz. 463), zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 15 sierpnia 1926 r. w sprawie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznymi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą (Dz. U. R. P. № 86, poz. 482) ulega następującym zmianom:

1. W § 12 ustępy 3 i 4 otrzymują brzmienie następujące: „W szczególności przy wysyłaniu pocztą zagranicę weksli i czeków, zarówno z zezwolenia władzy skarbowej zgodnie z postanowieniem ustępu 1 niniejszego paragrafu jak i za pośrednictwem banku dewizowego w myśl ustępu poprzedniego, wymagane jest nadto zaopatrzenie każdego wysyłanego wekslu oraz czeku w adnotację władzy skarbowej, która pozwolenie na wysyłkę wydała, względnie w adnotację banku dewizowego, który w rzeczonyj wysyłce pośredniczy. Adnotacja taka winna być umieszczona na wekslu oraz na czeku w ten sposób, aby nie uszkodziła tekstu, i ma zawierać treść następującą:

„Zezwolono na wysłanie zagranicę dnia 192 . . . r. L. izba skarbowa (względnie wydział skarbowy śląskiego urzędu wojewódzkiego) w . . .” — o ile weksel lub czek wysyłany jest za zezwoleniem władzy skarbowej, albo: „Wysłano zagranicę dnia 192 . . . r. Bank NN.” (firmowy stempel banku) — o ile weksel lub czek wysyłany jest za pośrednictwem banku dewizowego.”

2. W § 15 w wierszu piątym ustępu 1 oraz w wierszu trzecim ustępu 5 po słowie: „weksli” dodaje się wyrazy: „i czeków”.

3. W § 21 dodaje się nowy ustęp 4 treści następującej:

„Zaświadczenie walutowe jest ważne w ciągu 3-ch miesięcy od daty wystawienia, i w żadnym razie czasokres ten nie ulega przedłużeniu.”

4. Po § 21 wstawia się nowy paragraf 21-a następującej treści:

„§ 21-a. Załadowanie na kolej towaru, wywożonego za granicę polityczną, nie może nastąpić bez przedstawienia władzy kolejowej stacji załadowniczej odpowiedniego na ten towar zaświadczenia walutowego.

Zarówno przy załadunku na kolej jak i przy przejściu przez granicę polityczną, wolne są od zaświadczeń walutowych: a) przesyłki, wysyłane przez przedstawicielstwa państw obcych; b) przesyłki urzędowe władz państwowych; c) rzeczy podróŜnych i rzeczy przesiedlenia; d) przedmioty słuŜące do opakowania i wozy meblowe; e) wzory i próbki towarów; f) towary, wychodzące w małym ruchu granicznym; g) towary zagraniczne, przeznaczone po ocieŜniu do powrotnego wywozu zagranicę, lub towary, wysyłane w obrocie uszlachetniającym biernym i reparacyjnym; h) przesyłki tranzytowe, choćby pochodziły z tranzytu łamanego”.

5) W § 22 zdanie końcowe ustępu 2, poczynać od słowa: „PowyŜsze . . .” skreśla się i zastępuje się zdaniem: „Postanowienie, zawarte w niniejszym ustępie, stosuje się równieŜ do inkasa naleŜności z eksportu artykułów, wymienionych w § 23”.

6. § 23 otrzymuje brzmienie następujące:

„§ 23. Inkasowanie całkowitych naleŜności za wywoŜone z Polski w celu sprzedaŜy następujące artykuły: drewno nieobrobione wszelkie; drewno obrobione w postaci belek łącznie ze słupekami, bali, desek i łat, podkładów kolejowych i kłoców belgijskich oraz klepki dębowe; przetwory ropy naftowej; jaja, ŷyto, pszenicę, owsie, jęczmień, groch, fasolę i chmiel; nasiona koniuczyny oraz nasiona buraków cukrowych i pastewnych; trzodę chlewną, bydło rogate, konie, gęsi ŷywe i miêso ŷwieŜe, solone i mroŜone oraz bekony—dozwolone jest wyłączenie za poœrednictwem Banku Polskiego. Waluta zagraniczna, uzyskana z eksportu powyŜszych artykułów, niezwłocznie po jej zainkasowaniu podlega odprzedaŜy Bankowi Polskiemu, z wyłączeniem jedynie kwot, niezbędných danemu eksporterowi na cele gospodarcze, wymienione w § 4 i udowodnione przed Bankiem Polskim w momencie odprzedaŜy dokumentami, przewidzianymi w §§ 5 — 8; z przedstawionymi dokumentami Bank Polski postępuje w ten sposób, jak gdyby miało miejsce przekazywanie walut zagranicznych zagranicę.

Postanowienia te nie stosują się do naleŜności za wymienione w ustępie poprzednim artykuły, wychodzące z kraju w małym ruchu granicznym.

Sumy w walutach zagranicznych, zainkasowane na zasadzie ustępu 1 niniejszego paragrafu, lecz nie podlegające odprzedaŜy Bankowi Polskiemu, będą przez Bank Polski postawione eksporterowi do dowolnej dyspozycji z zastrzeŜeniem zachowania przy wykonywaniu dyspozycji postanowienia § 2 (ustęp końcowy) co do niewydawania pozbytych dewiz do rąk nabywców”.

7. W § 24 w wierszu ostatnim ustępu 2 cyfrowe oznaczenie ustępów paragrafu 21: „2—3” skreśla się i zastępuje się oznaczeniem: „2—4”.

8. § 25 otrzymuje brzmienie:

„§ 25. Waluta z eksportu artykułów, wymienionych w § 23, winna wpłynąć w następujących terminach, licząc od daty wystawienia dotyczącego zaświadczenia walutowego: z eksportu artykułów drzewnych wogóle w ciągu 3-ch miesięcy; przetworów ropy naftowej—2-ch miesięcy; zboŜa (ŷyta, pszenicy, owsa i jęczmienia), jaj i trzody chlewnej—1-go miesiąca; z eksportu pozostałych artykułów w ciągu 3-ch miesięcy. PowyŜsze terminy w uwzględnieniu

słusznych powodów mogą być prolongowane przez władzę skarbową, wskazaną w § 42”.

9. §§ 27, 28 i 29 otrzymują brzmienie następujące:

„§ 27. Przedsiębiorstwo, podpadające pod postanowienia poprzedniego paragrafu, jest obowiązane przelewać do Banku Polskiego całkowite sumy w walutach zagranicznych, uzyskane przez zainkasowanie naleŜności zagranicznych za wywiezione z Polski wymienione w poprzednim paragrafie towary, z zachowaniem przytem terminu, przewidzianego w § 19.

W tym celu przedsiębiorstwo otrzymuje od Banku Polskiego formularze zaświadczeń walutowych specjalnego wzoru, ustalonego wyłącznie dla artykułów, wymienionych w poprzednim paragrafie. Wypełnione przez siebie formularze przedsiębiorstwo dołącza do listów przewozowych w celu okazania ich władzom celnym, względnie organom granicznej kontroli skarbowej, przy przejściu towaru przez granicę. Termin waŜności zaświadczeń walutowych tego typu (t. zw. „zielonych”) nie jest ograniczony.

Wydanie powyŜszych formularzy poprzedza złoŜenie przez przedsiębiorstwo w Banku Polskim deklaracji, zawierającej zobowiązanie się wobec Banku Polskiego do odprzedaŜy uzyskanej z eksportu waluty zagranicznej w ciągu dni 14 od chwili dokonania przelewu odnośnych sum do Banku Polskiego. Nie podlegają odprzedaŜy Bankowi Polskiemu jedynie te ilości walut z eksportu, które są danemu przedsiębiorstwu niezbędne na cele gospodarcze, wymienione w § 4 i udowodnione przed Bankiem Polskim dokumentami, przewidzianymi w §§ 5 — 8; z przedstawionymi dokumentami Bank Polski postępuje tak, jak gdyby miało miejsce przekazywanie walut zagranicznych zagranicę.

W szczególności spłata kredytów zagranicznych będzie automatycznie zaliczana do wzmiankowanych w ustępie poprzednim celów gospodarczych, o ile otrzymana tytułem rzeczonych kredytów waluta zagraniczna była poprzednio Bankowi Polskiemu odprzedana.

Jeśli przed upływem ustalonego w ustępie 1 niniejszego paragrafu terminu przelewu zainkasowanej z eksportu waluty do Banku Polskiego przedsiębiorstwo przedstawi Bankowi Polskiemu dokumenty, uzasadniające wypłaty zagraniczne, przewidziane w § 4, wówczas suma waluty, podlegająca przelewowi, ulega odpowiedniemu zmniejszeniu, przyczem Bank Polski postępuje z przedstawionymi mu dokumentami w ten sposób, jak gdyby nastąpiło przekazanie waluty zagranicznej zagranicę (§§ 5—8)”.

„§ 28. Sumy w walutach zagranicznych, przebrane do Banku Polskiego na zasadzie § 27 ust. 1, a nie podlegające odprzedaŜy w myśl ustępu 3 tegoŜ paragrafu, będą przez Bank Polski postawione danemu przedsiębiorstwu do dowolnej dyspozycji z zastrzeŜeniem stosowania przy wykonywaniu dyspozycji postanowienia § 2 (ustęp końcowy) co do niewydawania pozbytych dewiz do rąk nabywców”.

„§ 29. Przedsiębiorstwa, podpadające pod postanowienia § 26, obowiązane są zainkasować przy padające im naleŜności zagraniczne za wywiezione towary w następujących terminach, licząc od daty wystawienia dotyczącego zaświadczenia walutowego

(§ 27 ust. 2): za węgiel kamienny, koks i brykiety w ciągu 2-ch miesięcy; za pozostałe artykuły w ciągu 3-ch miesięcy. Powyższe terminy w uwzględnieniu słuszych powodów mogą być prolongowane przez władzę skarbową, wskazaną w § 42“.

10. W § 39 dodaje się dwa nowe ustępy 4 i 5 treści następującej:

„W wypadku nadesłania z zagranicy do inkasa weksłu lub czeku, płatnego w Polsce, a wystawionego zagranicą przez osobę fizyczną lub prawną, mającą miejsce zamieszkania względnie siedzibę w kraju, bank dewizowy może uznać zainkasowaną kwotę rachunek zagraniczny (§ 35), względnie przekazać ją zagranicę, z warunkiem niezwłocznego wezwania wystawcy takiego weksła lub czeku do przedłożenia w terminie dni 14 dowodów, stwierdzających gospodarczy charakter (§ 4) dokonanej omawianym weksłem względnie czekiem płatności zagranicą. Nieuczynienie zadość temu wezwaniu w powyższym terminie nakłada na bank dewizowy obowiązek doniesienia o tem władzy skarbowej, wskazanej w § 42, z wymienieniem osoby wystawcy oraz jej możliwie dokładnego adresu. Winni dokonania tego rodzaju weksłem lub czekiem gospodarczy nieusprawiedliwionej (§ 4) płatności zagranicą podlegają karze.

Postanowienia, zawarte w ustępach 1 i 3 niniejszego paragrafu, odnoszą się w równej mierze do uznawania rachunków zagranicznych (§ 35), względnie do przekazywania pieniędzy zagranicę, z tytułu inkasa nadsyłanych z zagranicy czeków, wystawionych i płatnych w kraju”.

11. W § 46 dodaje się nowy ustęp 2 treści następującej:

„Postanowienia §§ 42—45 mają także całkowite zastosowanie do osób i firm, wywożących z Polski towary zagranicę w celu sprzedaży“.

12. W § 48 dodaje się ustęp 2 następującej treści:

„Bank Polski, w stosunku do należności z tytułu eksportu za wydanymi przez siebie zaświadczeniami walutowymi, ma również prawo prolongowania terminów, przewidzianych w §§ 22 (ust. 1), 25 i 29, bez odwoływania się do władzy skarbowej (§ 42)“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie czwartego dnia po dniu ogłoszenia.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

68.

Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 26 stycznia 1927 r.

o ustanowieniu ulgi celnej na nasiona drzew iglastych.

Na podstawie art. 7 p. b ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków

celnych (Dz. U. R. P. № 80 poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy przywozie z zagranicy nasion drzew iglastych (poz. 62 p. 9-a) może być za każdorazowym pozwoleniem Ministerstwa Skarbu stosowane cło ulgowe, wynoszące 20% cła normalnego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1927 r. i obowiązywać będzie do dnia 30 kwietnia 1927 r. włącznie.

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

K. Niezabytowski

69.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu

z dnia 31 stycznia 1927 r.

w sprawie przedłużenia w roku 1927 terminu ustalonego w rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 22 grudnia 1926 r. o opłatach za świadectwa złotnicze.

Na mocy art. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o upoważnieniu Ministra Przemysłu i Handlu do wydawania zarządzeń w zakresie nadzoru nad przemysłem złotniczym i handlem wyrobami złotniczymi oraz organizacji urzędów probierczych na obszarach b. zaborów austriackiego i rosyjskiego (Dz. U. R. P. № 70, poz. 470) tudzież rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 lipca 1922 r. w sprawie rozciągnięcia wymienionej ustawy na obszar województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wolkowskiego województwa białostockiego (Dz. U. R. P. № 64, poz. 570) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 lipca 1922 r. w sprawie rozciągnięcia tejże ustawy na ziemię wileńską (Dz. U. R. P. № 69, poz. 619) w brzmieniu sprostowanem obwieszczeniem (Dz. U. R. P. № 104, poz. 971) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustalony w § 1 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 22 grudnia 1926 r. o opłatach za świadectwa złotnicze (Dz. U. R. P. № 128, poz. 770) termin składania wymaganych deklaracji i otrzymywania świadectw złotniczych w roku 1927 przedłuża się do dnia 15 marca 1927 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1927 r.

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*